

Ivar Leon Menger

Când vin Străinii

Traducere din limba germană de
Laura Karsch

Prima parte

Mama e în bucătărie și coace o plăcintă cu afine. În casă miroase a caramel cald, deși toate ușile și ferestrele sunt larg deschise. Un vânticel de vară adie prin încăperi, o senzație plăcută, după ce arșița după-amiezii ne încinsese închisoarea.

Mi-am legat un șorț și o ajut pe mama să spele vasele, în vreme ce Boy așterne masa pentru cafea în camera de zi.

— Azi ce jucăm? întreb și pun la loc în bufet castronul spălat, în care mama pregătise aluatul.

— *Monopoly*? întrebă mama și-mi aruncă o privire sugubeață.

Știm că pe tata îl apucă pandaliile când pionul lui se oprește pe unul dintre hotelurile noastre. Atunci tabla de joc e aruncată în aer și plouă cu bancnote. O distracție pentru noi, copiii.

Dar astăzi trebuie neapărat să jucăm altceva.

Pentru ca planul meu să izbutească.

— Am putea aduce *Risk*, spun eu pe un ton degajat.

Mama se încruntă. Știu că jocul ăsta nu-i place. Nu degeaba ascunde cutia de carton în camera ei, în sertarul

de jos al scrinului. Probabil cu speranța că fratele meu și cu mine vom uita de el.

— E un joc stupid.

Mama pune deoparte șervetul de bucătărie și-și încrucișează brațele pe piept.

— Nu v-am învățat noi că niciun conflict nu se rezolvă prin violență? Întreabă și mă privește cu gravitate. Pacea și libertatea sunt de mare preț, Iuno. Noi oricum trăim aici cu frica-n sân.

— Dar mie-mi place tare mult, mint și-mi ascund mâinile în buzunarele aplicate ale șorțului.

Deja începe să-mi tremure degetul arătător al mâinii drepte, contorsionându-se ca o rămă în ciocul unei păsări cântătoare. Așa face mereu, de când eram micuță. Când nu spun adevărul. Pur și simplu nu-l pot controla.

— În afară de asta, ne ajută să învățăm să gândim strategic. Trebuie să iei decizia corectă atunci când ești atacat. În cazul în care apar Străinii pe insulă. Tata își dorește ca noi să știm să ne apărăm, mă precipit eu.

— Ce-mi doresc eu?

Tata intră în bucătărie cu un braț de lemne de foc. Își ia mânușile, deschide ușa cuptorului și mai pune un buștean pe foc.

— Miroase delicios.

— Fiica ta vrea să joace *Risk*, spune mama.

— O idee excelentă! exclamă Boy, care intră valvârtej în bucătărie, deschide sertarul cu tacâmuri și scoate de acolo paleta pentru torturi și patru furculițe pentru prăjituri.

— Nicio problemă din partea mea, dar să știi că azi îți vin de hac, băiete! spune tata și-i prinde fratelui meu capul la subsuoară.

Se hârjonesc și se gâdilă de mama focului.

Îi arunc o privire mamei și o văd cum își desface șorțul, îl așază pe speteaza scaunului și-i netezește cutele cu palma. Simt că nu e bucuroasă de propunerea mea. Probabil se așteptase la o altă reacție din partea tatălui meu. Clatină din cap. Poate doar se întrebă ce m-o fi apucat să propun taman *Risk*. Un joc în care, cu puțin noroc la zaruri, poți cuceri lumea întregă. Mama știe că-l urăsc la fel de mult ca ea.

Cronometrul pentru ouă sună. Plăcinta cu afine e gata.

— Eu iau verzile! spune Boy și ne împarte celelalte culori.

Pentru mama trupele galbene, pentru tata cele negre și pentru mine, bineînțeles, cele roz. Desface tabla de joc și o așază în centrul mesei.

Mama taie plăcinta în felii egale și ne dă fiecăruia câte o farfurie. Boy își îndeasă în gură o bucată mare de plăcintă. Tata amestecă acum cărțile cu teritoriile, în vreme ce eu studiez pe furiș harta colorată a lumii.

Șase continente, 42 de țări. Privirea îmi zboară peste nume precum Peru, Siberia, Groenlanda, Scandinavia, Brazilia, Congo, Europa Centrală, India, Australia de Vest, Ontario.

— Dominație globală sau obiective? întrebă tata și ne împarte cărțile.

Boy scoate zarurile din cutie și le aruncă pe tablă, strigând:

— Dominație globală!

Mama își ia cărțile cu teritoriile care-i revin. Mă uit și eu la cărțile mele. Începem să ne așezăm trupele în teritorii. Am noroc, am câte o piesă în aproape toate zonele din Australia. Ușor de apărat, dacă m-ar interesa cu adevărat jocul.

— Nu-i drept! Cărțile nu sunt bine amestecate! spune Boy și arată către continentul meu mov.

Tata soarbe din ceașca lui de cafea.

— Unde e Venezuela? întrebă Boy, ținând în mână piesa lui verde.

Mama îi arată o țară colorată în albastru-deschis.

— Chiar lângă Peru.

Tabla se umple de piese colorate.

— Și unde-i China?

Boy caută pe toate continentele. Tata îi arată suprafața verde-deschis din partea de est a hărții lumii.

— Vestul Statelor Unite?

— Aici în stânga, spun eu.

Boy are mereu dificultăți în a-și găsi țările. La fel și azi. Pe asta mă și bizuisem. Eu mi-am așezat între timp aproape toate trupele și mai țin în mână doar două cărți. Fixez cu privirea tabla de joc.

Mama remarcă și-mi zâmbește.

— Iuno, ce cauți?

A sosit momentul.

— Unde e *Țara din Nord*? întreb și mă aplec deasupra hărții lumii. Și *Țara din Sud*? Nu le găsesc nicăieri.

Tata își pune ceașca pe farfuriuță și-și aranjează ochelarii pe nas. Mă uit la mama, care a pălit brusc.

— Ai dreptate, Iuno! Astea de ce nu-s pe hartă? strigă Boy și se repede să caute pe toată tabla de joc.

Mama sare de la masă, își stivuieste vasele murdare pe antebraț și se îndreaptă cu pași apăsați către ușă. Se oprește lângă tocul ușii, apoi se răsuțește către tata. Gâtul îi e roșu ca focul.

— Acum înțelegi de ce am vrut să ard jocul ăsta?

Pe urmă dispare în bucătărie.

Numele meu este Iuno. Am 16 ani și mă ascund de 156 de luni pe insulă. Nimeni nu știe că noi trăim de 12 ani într-o cabană din bârne, în mijlocul lacului. Cu excepția Gardienilor, care ne-au adus în pădure când eu eram încă foarte mică.

Îmi plac bobocii de rață proaspăt ieșiți din găoace, mugurii primăvara, bulbucii-de-munte împlețiți în părul meu, murele dulci ca mierea, boncăluitul elanilor în zori, mireasma ploii de vară pe stâncă, scânteile pe care le împroașcă lemnul de mesteacăn în timp ce arde, primii fulgi de zăpadă pe limba mea.

Și-mi mai place de Boy, frățiorul meu, care-mi preia pe șest din sarcini, când îmi lipsește curajul. Deși sunt cu două capete mai înaltă decât el.

Viața noastră pe insulă e simplă. Toate zilele sunt la fel. Înainte de amiază, mama ne predă toate materiile necesare pentru supraviețuire. Citit și scris, zoologie și științele naturii, socotit (am reușit să-l conving pe tata să nu-l învețe doar pe Boy), oblojirea rănilor, citirea urmelor și gospodărie. În cazul meu, asta înseamnă că am învățat deja să tricotez și să croșetez, știu să spăl rufe și vase, să

fac focul și să gătesc ciorbă de legume. În afară de asta, recunosc cu ușurință toate viețuitoarele și plantele de pe insula noastră. Fratele meu, în schimb, e însărcinat doar cu procurarea de hrană în zilele de duminică. Fiindcă eu tot nu pot să-mi calc pe inimă și săucid.

Până la cină, ne putem petrece timpul cum vrem. Avem voie să pictăm, să culegem flori sălbatice, să citim cărțile din camera de zi, să ascultăm discuri sau să ne jucăm la Stânca Mare de pe malul lacului. Numai luna nu. Atunci e strict interzis.

Boy apucă o piatră și lovește de mai multe ori în cap o roșioară, până când peștișorul începe să tremure. O ultimă lovitură, ochii îi încremenesc. Boy ia cu un gest hotărât cuțitul de bucătărie, i-l înfige rapid în inimă și așteaptă să se scurgă sângele. Rapid și fără durere, cum am învățat. Singura cale de a supraviețui pe insulă. O singură dată la patru săptămâni, când luna plină stă sus pe cer, deasupra pădurilor, tata are voie să vâslească până la celălalt mal al lacului, pentru a procura din satul Gardienilor produsele de strictă necesitate. Făină, zahăr, ouă, lapte și cafea.

Mă uit la Boy. Fratele meu rânjește, scoate cârligul din botul peștelui și dă drumul capturii noastre în găleata de plastic, peste păstrăvi. Găletușa mea iubită, cea cu o șoricică desenată pe ea, îmbrăcată într-o rochiță de vară cu buline.

E singurul lucru care-mi mai amintește de fuga noastră din Țara din Sud.

Arunc iar undița. Ne mai lipsește o roșioară pentru chiftelele pe care ni le va pregăti mama la cină.

— De ce ai făcut asta? Ne-ai stricat duminica de jocuri, rupe Boy tăcerea.

— *Risk* e un joc stupid, răspund în doi peri, fiindcă nu-mi dă altceva prin cap.

Într-adevăr, mă muștră conștiința toată după-amiaza, fiindcă știu cu câtă bucurie așteptase fratele meu duminica.

— Oricum, mama s-a calmat.

— Dar acum trebuie să așteptăm iar o săptămână întregă!

Pe celălalt mal al lacului, în umbra pădurii de molizi, zăresc o mișcare. Două căprioare se strecoară prin subarboret. Boy observă și el animalele. Le urmărim înălțându-și căpșoarele, ciulind urechile, pregătite s-o ia la fugă. Pentru un scurt moment, zăbovesc ca într-o pictură. Pe urmă privesc în direcția noastră, de parcă ne-ar adulmece.

Boy aruncă o piatră în apă. Căprioarele o zbughesc și dispar în desiş.

Boy se întoarce spre mine.

— Am stat să mă gândesc, Iuno. După ce adorm mama și tata, am să vâslesc până la celălalt mal. La noapte.

— Ai înnebunit? Ne pui pe toți în primejdie! șoptesc.

— Dar și tu îți dorești asta.

— Nu-i adevărat!

Boy mijește ochii și îmi verifică arătătorul de la mâna dreaptă.

— Dar ce-i cu desenul de sub salteaua ta?

Îmi încleștez pumnul. O fi găsit desenul pe care l-am făcut ieri după-amiază la Stânca Mare. Înfățișează case ce se înalță până la cerul pe care planează o pasăre argintie, deasupra unei mări de umbrele care răsar din nisip ca niște ciuperci tărcate, iar alături se joacă niște copii în apă.

N-am desenat niciun copac.

— Te-am urmărit, Iuno, spune Boy și se apropie de mine, fluturându-mi pe la nas degetul arătător drept.

Pe urmă îmi apasă degetul pe buze.

— Minți!

Un miros metalic de pește îmi pătrunde în nări.

— Dacă-mi dai de gol planul, îi arăt tatei desenul tău.

I-aș răspunde că nu mă las șantajată de un puști de 12 ani, că regulile sunt, în fond, făcute să ne protejeze, dar urletul sirenelor îmi curmă gândurile.

Boy țipă. Eu scap undița din mână, sar în picioare, îl apuc pe fratele meu de braț și traversăm în fugă pădurea, pe cărarea nisipoasă, până la grădina noastră de legume. Câțiva metri până la cabană, pe lângă stâlpii înalți, cu megafoane. Sunetul strident al sirenelor îmi sfredelește urechile. Mă împiedic de o coadă de lopată, Boy mă trage sus. Mama ne așteaptă în prag, bătând din palme, cu ochii cășcați.

— Repede, copii, repede!

Dăm buzna în antreu, iar ușa se trănțește în urma noastră. Mama fixează o bară de fier pe tăblia ușii și vine după noi în bucătărie. Tata a împins deja la o parte masa, a rulat covorul.

O trapă se cascadează în podea.

Boy coboară primul, apoi dispar și mama, și tata sub pământ. Eu fac un pas către chepeng.

— La naiba, Iuno! Ce mai aștepți? răcnește tata.

Inima îmi bate ca o ciocănitoare înfometată. Mă apropiu de gaura din podea. Un val de căldură îmi inundă corpul. Îmi șterg degetele pe rochie, pun piciorul stâng pe scară. Apoi dreptul.

— Hai odată, grăbește-te!

Apuc scara cu amândouă mâinile și cobor. O adiere rece îmi atinge picioarele. Continui să cobor până ating în sfârșit podeaua cu vârfurile degetelor de la picioare. Tata se strecoară pe lângă mine și închide chepengul greu de lemn de deasupra noastră. Într-o clipă se face beznă. Răcoarea ascunzătorii mă învăluie ca un mantou invizibil.

— Lumină, vă rog! șoptesc, și aud cum tata baricadează intrarea în beci cu tija de oțel.

— Hai lângă noi, Iuno, spune mama.

Mă ghidez după vocea ei și traversez încăperea. Mă apucă de mână și mă trage în poala ei. Mă ghemuiesc aproape, mă hrănesc cu căldura corpului ei. Mi-aș dori să pot pătrunde în ea, să mă pot întoarce în burta ei.

— Suntem în siguranță! exclamă tata.

Aud clichetul izbăvitor al unui comutator. Becul se aprinde pâlpâind. O lacrimă pe obrazul mamei.

— Ne vor ucide? întreabă Boy, care s-a retras într-un colț al adăpostului, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor ridicați la piept.

— Să nu facem zgomot, șoptește tata și ridică privirea la chepeng. Patru Străini, îmbrăcați în negru. Sunt deja pe lac.

Tata ia pușca de pe perete și se duce în mijlocul beciului. Acolo se trântește într-un fotoliu scos din uz. Cel verde, în carouri, în care-mi citea mama *Degețica*. Mai demult, în primele nopți, în fața focului care trosnea în șemineu, când nu puteam adormi.

Tata îmi face un semn din cap. Înțeleg ce vrea să-mi spună. Mă duc tiptil lângă Boy și-l cuprind cu un braț. Fratele meu tremură ca varga.

Mama se ridică și ea și se duce la raftul care ocupă tot peretele opus și e umplut cu provizii. Peste 50 de conserve, un coș cu mere și pere proaspete, cinci sticle de

alcool tare, trei saci de cartofi, o ladă cu lumânări lungi, chibrituri, pește marinat în borcane de gem, un reșou pe gaz și 15 bidoane cu apă. E rația noastră de supraviețuire pentru două săptămâni. Mama ia din raft trusa de prim ajutor și se așază lângă noi, pe jos.

— Copii, ce am învățat noi? Ce trebuie să facem când nu mai avem scăpare? întrebă, desfăcând închizătoarea valijoarei verzi de plastic.

— Ca să nu vă tortureze? spune tata și ridică iar privirea spre chepengul zăvorât.

Scoate un glonț din buzunarul pantalonilor și-l introduce în pușcă.

— Tatăl vostru a luat asupra sa o povară foarte grea acum mulți ani, când a depus mărturie în fața instanței. A ales adevărul. Și astfel a pus dreptatea mai presus de binele familiei noastre.

Mama deschide capacul valijoarei și desface un pachet de comprese. Taie cu foarfeca o bucătică pătrată de tifon.

— Cei mai primejdioși răufăcători din Țara din Sud au putut fi arestați și trimiși la închisoare pentru mulți ani numai datorită mărturiei tatălui vostru.

Mama își șterge cu tifonul lacrimile din ochi.

— De aceea ne caută acum pe tot globul.

— Vor să se răzbune, zice tata în timp ce scoate piedica puștii. Pe mine și pe familia mea.

— Dar Gardienii din Țara din Nord încă ne păzesc, nu-i așa? întrebă Boy și mă prinde de mână.

Are degetele umede și reci. Le strâng ușor și-mi imaginez că o lumină caldă, aurie se revarsă din brațele mele în corpul lui.

— Sigur că da, băiatul meu, răspunde mama și-l mângâie pe păr.

— Și atunci de ce nu vin?

— Locuim prea departe, răspund eu. Durează câteva ore bune până să ajungă la noi Gardienii din sat.

— Dar sirena noastră se aude așa departe?

— Semnalul e doar pentru noi, îi răspund.

Boy se poartă uneori ca un copil mic. Îl strâng mai tare de mână.

— Ca să ne adunăm cu toții în adăpost, doar știi asta!

— Tata a și oprit sirena, spune mama și caută iar ceva în trusa de prim ajutor.

Abia acum remarc liniștea.

— Să nu vă fie teamă, copii, șoptește mama în timp ce dă la o parte alifii, seringi și pansamente. Până să vină ei să ne salveze, ne apără tata.

Ezită o clipă. Măinile îi tremură când scoate tubul lunguiet cu pastile.

— Pentru că voi sunteți tot ceea ce iubim noi.

— Pentru cazul în care eu n-aș supraviețui atacului sau ei ar încerca să pătrundă în adăpost, zice tata și își aranjează ochelarii pe nas, apoi privește iarăși la chepeng, știți ce aveți de făcut ca să vă protejați de ei, nu-i așa?

— Iuno și cu mine luăm pilulele de consolare, spune Boy.

Inima îmi bate mai tare. Țsta e momentul pe care îl aștept cel mai mult.

— Corect.

Mama deșurubează capacul tubului. Boy și cu mine întindem palmele. O singură pilulă pentru fiecare. Îmi vine să-mi vâr imediat în gură hapul care nu are doar menirea de a ne liniști sufletul, ci e chiar mai dulce decât cele mai coapte cireșe.

Și pe urmă așteptăm. În tăcere, cu auzul încordat. Așteptăm să spargă cineva ușa cabanei. Sau un geam.

Respir pe gură. Număr până la zece. Mama îmi tam-ponează cu bucățița de tifon broboanele de pe frunte. Nimeni nu scoate un cuvânt. Tata se uită la ceas. Eu închid ochii și mă concentrez până și asupra celui mai mic zgomot. Aud cum îmi bate inima în piept. Îmi simt până și pulsul în urechi. Boy își strânge picioarele și mai aproape de corp și-și reazemă capul de umărul meu. Îi simt pe braț răsuflarea fierbinte. Un foșnet neobișnuit. La câțiva metri deasupra noastră. Să fi fost pași în bu-cătărie? Străinii să fi ajuns deja pe insula noastră? Ridic privirea, urmăresc bârnele pe care tata le-a fixat în perete cu șuruburi de metal. Acum atârnă de ele nenumărate pânze de păianjen. Amenajarea adăpostului nostru i-a luat aproape o jumătate de an. Un nisip fin cade din tavan. Închid ochii și-mi șterg cu degetele praful de pe pleoape. Când îi deschid iar, văd în aer punctulețe albe. Ca niște zâne dansatoare, mă gândesc. Au venit să ne apere.

— Sunt foarte mândru de voi! Impecabil, ca de fiecare dată, spune tata și se bate cu palmele peste coapse.

Se ridică din fotoliu.

— A fost doar un exercițiu. Stați liniștiți, copii, Străinii n-o să ajungă pe insula noastră.

Tata agață pușca la loc în cui.

— V-ați descurcat de minune!

Boy răsuflă ușurat, dă drumul mâinii mele.

— Știam eu!

Nu-l cred. Deși sperasem și eu să fie doar un exercițiu neanunțat. Ca în fiecare an. Dar lacrimile veritabile ale mamei mă făcuseră să mă îndoiesc.

— Avem totuși voie? întreb și arunc o privire la tableta chihlimbarie din palma mea.

Mama îmi face semn că da. Când s-o apuc, ne înterupe tata.

— Dar întâi vreau să aud cele șapte porunci.

Boy și cu mine recităm de îndată regulile, pe care le știm și-n somn.

— Trebuie să ne ascundem când vine nenea Ole.

— Nu avem voie să mințim.

— Nimeni nu are voie să intre în biblioteca tatei, spune Boy și-mi aruncă o privire șireată.

De fapt, luasem din raft doar câteva albume vechi de fotografii și romanul preferat al mamei. Cel cu femeia frumoasă pe copertă, strâns înlănțuită în brațele unui bărbat brunet. Abia mă așezasem la birou și citisem primele capitole din *Juliette sau Iubirea vieții mele*, când s-a ivit tata în spatele meu. M-am simțit prinsă cu ocaua mică. Și acela a fost probabil momentul în care am rupt o pagină de carte. Mama s-a supărat așa de rău, încât de atunci ne este strict interzis să mai punem piciorul în biroul tatei. Deși mie mi se pare nedrept. Pentru că se rupsese doar foarte puțin din pagină.

— Trebuie să intrăm în adăpost imediat ce se aude sirena. Indiferent ce facem în momentul respectiv.

— Nu avem voie să mâncăm fructe de pădure necunoscute, spun eu și-mi amintesc cum a zăcut Boy trei zile în pat, cu febră și crampe.

Fiindcă din motive de securitate n-am putut chema un medic din sat, ne-am rugat în fiecare seară la Dumnezeu ca Boy să supraviețuiască. După însănătoșirea lui, a fost introdusă cea de-a cincea poruncă.

— Trebuie să ucidem întotdeauna rapid și fără durere.

— Și a șaptea și cea mai importantă poruncă a Gardienilor: Nimeni nu are voie să părăsească insula fără

permisiunea mamei sau a tatei, altminteri vom fi amândoi pedepsiți, spun și-l fixează cu privirea pe Boy.

— Ca să ne putem păzi mai bine unul pe altul, șuieră Boy.

— Excelent, copii, puteți să vă luați recompensa! exclamă tata mulțumit.

Ne vârâm nerăbdători în gură pilulele de consolare. Închid ochii și las să se topească încet pe limbă stratul protector de jeleu, cu dulceața lui de fragi, soc și cireșe, înainte de a înghiți pilula mare care se ascunde dedesubt.

Mi-aș dori să avem în fiecare săptămână un exercițiu de alarmă.

După cină stau întinsă pe pat, tulburată, cu privirea ațintită în tavan, și nu-mi pot lua gândul de la Boy. Ticăitul ceasului mă agită. Mă întorc spre noptiera pe care-mi țin ceasul, piatra neagră norocoasă, elanul cioplit de tata și o vază cu flori sălbatice. Nu-mi dezlipesc privirea de secundar. E aproape 23:30. Boy chiar are de gând să încalce porunca familiei noastre și să vâslească până pe celălalt mal?

Dau pătura la o parte și-mi strecor picioarele în papucii de casă. Ușa scârțâie când o deschid și ies pe coridorul de la etaj. Camera lui Boy se află la capătul coridorului, chiar lângă baie. Merg tiptil până la ușa lui. Podeaua îmi trosnește sub tălpi. Dacă se trezește tata și mă vede, pot oricând să mă strecor în baie.

Apăs cu grijă clanța ușii lui Boy și pășesc în încăpere. În camera de la mansardă miroase a ace de pin umede și cupa-vacii. O adiere de vânt îmi mângâie fața. Casc ochii la fereastra cu șprosuri, deschisă larg. Strigătele de alarmă ale unui huhurez răsună în noapte. Dintr-un salt ajung la

fereastră și cercetez cu privirea malul lacului. Luciul lunii dansează pe suprafața apei ca un covor fin, țesut din diamante. Privirea îmi alunecă spre Stânca Mare. Și atunci o văd. Barca tatei e la locul ei, la debarcader. Ușurată, mă întorc spre patul lui Boy.

Doarme. Cuprinsă de panică, nu-l văzusem. Închid fereastra și îngenunchez lângă patul lui. Apoi îmi împreunez mâinile, turui grăbită un Tatăl Nostru și-i mulțumesc lui Dumnezeu că fratele meu nu m-a lăsat singură pe insulă. Mă ridic în picioare și-i trag pătura peste umeri. Îl privesc o clipă cum doarme. Deși nu prea semănăm, avem amândoi același dor.

Dar în curând, frățioare, vom porni împreună în aventură și vom cerceta lumea interzisă de afară. Îți promit.

Indiferent câți Străini ne-or pândi acolo.